

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Štefana Michálika na neverejnom zasadnutí konanom 29. júla 2009 v Bratislave v trestnej veci obvineného **M. K. a spol.** v konaní vedenom Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 1 T 77/2000, o dovolaní obvinených M. K., Ing. M. S. a S. V., podanom prostredníctvom obhajcu

JUDr. J. L. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 8. septembra 2006, č.k. 2 To 27/04 - 2324, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvinených M. K., Ing. M. S. a S. V. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 27. augusta 2003, sp. zn. 1 T 77/2000, v jeho odsudzujúcom výroku (výrok v bode I.) boli obvinení M. K., Ing. M. S. a S. V. uznaní za vinných v bode 1/ všetci obvinení zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 9 ods. 2, § 248 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zák. (zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) v znení účinnom do 1. septembra 1999 (ďalej len „Tr. zák.“) vo forme spolupáchateľstva a v bode 2/ obvinení M. K. a Ing. M. S. zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 9 ods. 2, § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva na tom skutkovom základe, že

po tom, čo za účelom výstavby družstevných bytov na ustanovujúcej schôdzi dňa 11. augusta 1992 založili B., s predmetom činnosti príprava a zabezpečenie výstavby bytov, rodinných domov, garáží pre členov družstva, aj do osobného vlastníctva a správa takto získaného bytového fondu, ktoré bolo zapísané do obchodného registra Okresného súdu Bratislava – vidiek dňa 12. októbra 1992, ako členovia jeho predstavenstva a štatutárni zástupcovia, na výstavbu obytného domu s 12 bytovými jednotkami na sídlisku N. od členov B. vybrali zálohové členské podiely: od firmy D. sumu 100 000 Sk, od JUDr. D. G. sumu 928 352 Sk, od Ing. V. G. sumu 1 016 916 Sk, od M. T. sumu 738 364 Sk, od A. P. sumu 740 100 Sk, od M. B. sumu 813 629 Sk, od B. Š. sumu 1 010 811 Sk, od J. T. sumu 766 072 Sk, od Ing. E. S. sumu 795 000 Sk, od J. B. sumu 1 000 000 Sk, od P. K. sumu 929 468 Sk, od JUDr. J. K. sumu 1 044 621 Sk, spolu teda sumu 9 871 133 Sk, ďalej dňa 30. júna 1993 prevzali štátny nenávratný príspevok vo výške 1 864 623 Sk a dňa 28. októbra 1994 bankový úver od I. vo výške 1 216 780 Sk, spolu teda na výstavbu predmetného obytného domu získali sumu 12 952 535 Sk, pričom následne bez vypísania súťaže na základe zmluvy O. zo dňa 2. decembra 1992 a jej dodatku zo dňa 6. marca 1994 zadali dodávateľské

práce na výstavbu obytného domu v rozsahu H., čiastočne P. a inžinierske siete firme R., ktorej spoločníkmi a konateľmi boli obžalovaní K. a S., s termínom ukončenia do 30. júna 1996 a uvedené prostriedky za obdobie od apríla 1993 do konca roka 1995 poukázali na účet firmy R., pričom táto B. za uvedené obdobie vyfakturovala iba sumu 11 055 347 Sk (čo predstavuje rozdiel 1 897 188 Sk), sumu 1 551 986 Sk obžalovaní neoprávnene vyčerpali ako režijné náklady, takže po odpočítaní zostatku na účtoch B. ku dňu 12. decembra 1995 vo výške 1 482 092 Sk spôsobili škodu uvedeným dvanástim stavebníkom vo výške spolu najmenej 1 967 082 Sk,

2/ dňa 14. októbra 1996 (M. K. a Ing. M. S.) splnomocnili advokátku JUDr. J. Š. v jej advokátskej kancelárii na H., aby ich obhajovala v trestnej veci vedenej proti nim na Okresnom úrade vyšetrovania Policajného zboru Trenčín pod číslom ČVS: VP – 659/96 a ako zálohu na trovy obhajoby jej z finančných prostriedkov B. Trenčín poskytli dňa 11. októbra 1996 v hotovosti sumu 10 000 Sk, dňa 22. októbra 1996 sumu 30 000 Sk a dňa 24. októbra 1996 sumu 20 000 Sk, čím B. Trenčín spôsobili škodu vo výške 60 000 Sk.

Za to bol obvineným M. K. a Ing. M. S. podľa § 248 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. uložený každému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky, pre výkon ktorých boli podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obaja zaradení do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Obvinenej S. V. bol za to uložený podľa § 248 ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, ktorého výkon jej bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. podmienenečne odložený s určením skúšobnej doby v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) bola všetkým trom obvineným uložená povinnosť solidárne nahradiť škodu poškodeným: spoločnosti D. S., s.r.o. vo výške 19 868 Sk, JUDr. D. G. vo výške 184 906 Sk, Ing. V. G. vo výške 202 609 Sk, M. T. vo výške 147 138 Sk, A. P. vo výške 147 334 Sk, M. B. vo výške 162 088 Sk, B. Š. vo výške 201 429 Sk, J. T. vo výške 152 646 Sk, Ing. Ľ. S. vo výške 158 350 Sk, J. B. vo výške 199 265 Sk, P. K. vo výške 185 102 Sk a JUDr. J. K. vo výške 208 117 Sk.

Podľa § 229 ods. 2 citovaného Tr. por. boli menovaní poškodení so zvyškom uplatnených nárokov na náhradu škody odkázaní na konanie vo veciach občianskoprávných.

Podľa § 229 ods. 1 citovaného Tr. por. súd poškodených J. V., V. Č., R. K., M. B., Ing. J. Č. a J. V. odkázal s uplatnenými nárokmi na náhradu škody na konanie vo veciach občianskoprávných.

Výrokmi II. a III. citovaného rozsudku boli obvinení podľa § 226 písm. b/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby pre pokus trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 8 ods. 1 Tr. zák., § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva a pre trestný čin sprenevery podľa § 9 ods. 2, § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. vo forme spolupáchateľstva na skutkovom základe uvedenom v týchto výrokoch.

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 8. septembra 2006, č.k. 2 To 27/04 - 2324, odvolania okresného prokurátora, obvinených M. K., Ing. M. S. a S. V. a poškodených JUDr. J. K., J. T. a M. B. proti citovanému rozsudku ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podali všetci traja obvinení spoločným písomným podaním z 24. novembra 2006 (č.l. 2338 spisu) prostredníctvom nimi zvoleného obhajcu JUDr. J. L. dovolanie.

Uplatnili v ňom dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a na nesprávnom použití iných hmotnoprávných ustanovení.

Dovolanie pritom smeruje výlučne proti odsudzujúcemu výroku prvostupňového rozsudku (teda výroku I.) bez toho, aby ním boli dotknuté výroky tohto rozsudku II. a III., ktorými boli obvinení oslobodení spod obžaloby.

Podstatou dovolacích námietok obvinených (podrobne rozvedených na 15 stranách textu) bolo, že skutky v bodoch 1/ a 2/ odsudzujúceho výroku prvostupňového rozsudku nemožno právne kvalifikovať ako trestné činy sprenevery podľa § 248 Tr. zák., nakoľko neboli naplnené zákonné znaky tohto trestného činu, ktorými sú „cudzia vec“ a „zverená vec“. Zálohové členské podiely na výstavbu bytového domu podľa nich nemôžu byť cudzou vecou, nakoľko takto zložené peňažné prostriedky boli vo vlastníctve B., a teda pokiaľ s nimi

disponovali obvinení ako členovia predstavenstva nenakladali s vecou cudzou. Ako štatutárni zástupcovia družstva totiž boli oprávnení v zmysle Obchodného zákonníka za družstvo konať, a teda aj disponovať s uvedenými peňažnými prostriedkami družstva. Inak povedané disponovali s vecou vlastnou – peniazmi patriacimi družstvu. Ak by sa aj ako štatutárni zástupcovia družstva dopustili nehospodárnosti pri disponovaní s majetkom družstva, išlo by len o ich zodpovednosť v zmysle Obchodného zákonníka, avšak nie o trestnoprávnu zodpovednosť. Z rovnakého dôvodu – keďže peniaze boli majetkom družstva – nemohlo ísť o vec zverenú v zmysle skutkovej podstaty predmetného trestného činu. Poukázali pritom na konkrétne ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 223 ods. 3, ods. 4), z ktorých vyplýva, že členský vklad je majetkom družstva a poškodení sa stali členmi družstva, a teda nešlo v inkriminovanom čase o ich peňažné prostriedky. V tejto súvislosti namietali aj spôsob ustálenia výšky škody vo vzťahu k jednotlivým poškodeným (vo výroku o náhrade škody) zvlášť s dôrazom na to, že družstvo nehospodáril len s peňažnými prostriedkami, ktoré tvorili členské vklady poškodených, ale aj peniazmi z iných zdrojov – pričom išlo o peniaze z troch rôznych zdrojov. V ďalšom namietali, že odvolací súd neprihliadol na obsah znaleckého posudku znalkyne Ing. D. Š. z 27. augusta 2006, ktorý potvrdzuje ich nevinu. Neprihliadnutie na tento znalecký posudok je podľa nich v rozpore s § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por. (zákon č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov). Navrhli preto, aby dovolací súd v zmysle § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vyslovil rozsudkom porušenie zákona v ich neprospech, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu vo výroku, ktorým boli zamietnuté ich odvolania proti prvostupňovému rozsudku, súčasne zrušil aj rozsudok súdu prvého stupňa v bodoch 1/ a 2/ jeho odsudzujúceho výroku a súčasne celý výrok o treste a náhrade škody a súčasne podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal vec na prerokovanie a rozhodnutie inému súdu toho istého druhu a stupňa ako Okresnému súdu Trenčín. Napokon navrhli, aby dovolací súd podľa § 380 ods. 4 Tr. por. rozhodol o prerušení výkonu trestu obvinených M. K. a Ing. M. S..

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvinených ostatným stranám, ktoré by rozhodnutím o dovolaní mohli byť priamo dotknuté, pričom k podanému dovolaniu sa písomne vyjadrili okresný prokurátor v Trenčíne (č.l. 2366 spisu) a poškodený JUDr. J. K. (č.l. 2359 spisu), obaja v tom zmysle, že rozhodnutia súdov v pôvodnom konaní považujú za správne a dovolanie obvinených z toho dôvodu za neopodstatnené, v dôsledku čoho navrhli toto dovolanie odmietnuť.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.) a bolo podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 až § 373 Tr. por. ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolateľmi namietaný dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vo vzťahu k ustálenému výkladu uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Najvyšší súd konštatuje, že na jeho základe dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je preto legitimovaný v posudzovanom prípade posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa

§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Z uvedeného pohľadu je potrebné uviesť, že dovolacie námietky v časti, kde dovolatelia namietajú nezohľadnenie záverov znaleckého posudku z 27. augusta 2006 pri rozhodovaní zo strany odvolacieho súdu, resp. domáhajú sa jeho zohľadnenia, nenapĺňa uplatnený dovolací dôvod (písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por.), nakoľko táto námietka sa dotýka spôsobu hodnotenia dôkazov, na prieskum ktorého ako už bolo vyššie uvedené, dovolací súd nie je oprávnený.

Dovolacie námietky týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia skutkov (v bodoch 1/ a 2/ odsudzujúceho výroku prvostupňového rozsudku) ako trestného činu sprenevery z dôvodu, že neboli naplnené zákonné znaky tohto trestného činu, a teda došlo k nesprávnej subsumpcii zisteného skutkového pod skutkovú podstatu tohto trestného činu upravenú v § 248 aplikovaného Trestného zákona, uvedenou chybou síce netrpia, teda tieto uplatnenému dovolaciemu dôvodu zodpovedajú, avšak vo vzťahu k nim dovolací súd konštatuje, že tieto námietky sú neopodstatnené.

Podľa § 248 ods. 1 Tr. zák. (v základnej skutkovej podstate) trestného činu sprenevery sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú.

Vychádzajúc zo súdnej praxe sa zverenou vecou v zmysle citovaného zákonného ustanovenia (okrem iného) rozumie aj vec vo vlastníctve inej osoby, ktorú má páchatel' z dôvodov plnenia určitých úloh vo vzťahu k jej vlastníkovi so záväzkom použiť ju len na dohodnutý účel. Páchatel' si prisvojí vec, ktorá mu bola zverená, ak s ňou naloží v rozpore s účelom, na ktorý mu bola cudzia vec daná do dispozície, a to spôsobom, ktorý mári základný účel zverenia.

Z tzv. skutkovej vety (výrok I. bod 1/) rozsudku okresného súdu je zrejmé, že obvinení ako členovia predstavenstva mali nakladať (okrem peňazí získaných z iných zdrojov – bankový úver, štátny nenávratný príspevok) aj s peňažnými prostriedkami poskytnutými poškodenými, pričom tieto peniaze boli družstvu prevedené osobitnými písomnými dohodami (č.l. 363 až 381 spisu) ako tzv. „zálohové členské podiely

na výstavbu“, ktoré boli účelovo určené tak, že mali slúžiť výlučne na financovanie výstavby dvanástich bytových jednotiek na sídlisku N.. V dohodách ustanovenou sankciou za nezaplatenie týchto platieb bol zánik práva na pridelenie bytu. Z výpisu z obchodného registra ďalej vyplýva, že predmetom činnosti tohto družstva bola „výstavba bytov ... pre členov družstva.“ Z hľadiska Obchodného zákonníka (v znení účinnom v čase uzavierania uvedených dohôd – rok 1993) možno tieto dohody chápať ako záväzok členov družstva k ďalšej majetkovej účasti (okrem členských vkladov) na podnikaní družstva v zmysle jeho ustanovenia § 223 ods. 4 v spojení s článkom V. bod 3/ stanov družstva (č.l. 1061 spisu), nakoľko z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že členovia družstva sa môžu zaviazat', pokiaľ to stanov prijímajú, k ďalšiemu členskému vkladu a k ďalšej majetkovej účasti na podnikaní družstva za podmienok určených stanovami.

Z právnej úpravy Obchodného zákonníka vyplýva, že uvedené „zálohové členské podiely“ zaplatené členmi družstva – poškodenými sa stali majetkom družstva, ako uvádzajú obvinení v dovolaní, nakoľko okrem členského vkladu (ktorý bol v posudzovanom prípade vo výške 100 Sk) ide zo strany členov družstva o ich ďalšie majetkové plnenie, ktorým sa podieľajú „na podnikaní družstva.“

Podstatnou však vo vzťahu k otázke trestnoprávnej zodpovednosti obvinených - ako členov predstavenstva, ktorí s týmito peniazmi hospodárili - je tá skutočnosť, že majetok družstva je vo vzťahu k majetku členov predstavenstva majetkom cudzím - ich akékoľvek úkony s týmto majetkom predstavujú disponovanie s cudzou vecou, a ďalej skutočnosť, že išlo o peňažné prostriedky účelovo určené, pričom títo (ako bolo súdmi v pôvodnom konaní skutkovo ustálené) s časťou predmetných peňazí nakladali v rozpore s účelom ich určenia.

Skutočnosť, že obvinení konali ako členovia predstavenstva (teda v mene právnickej osoby – družstva) s peniazmi, ktoré boli majetkom družstva, za uvedených okolností nevyklučuje ich trestnoprávnu zodpovednosť ako fyzických osôb za spáchanie trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák., nakoľko ako fyzické osoby nakladali s cudzou vecou – peniazmi družstva, tieto si prisvojili tým, že s nimi nakladali v rozpore s ich účelovým určením v zmysle vyššie uvedených písomných dohôd a spôsobili tým škodu (hoci ide o majetok družstva) členom družstva – poškodeným, nakoľko práve oni im na základe týchto dohôd uvedené peňažné prostriedky zverili. Z trestnoprávneho hľadiska si teda obvinení

ako fyzické osoby prisvojili cudziu im zverenú vec a spôsobili tým spoločným konaním (§ 9 ods. 2 Tr. zák.) škodu na cudzom majetku v zmysle § 248 ods. 1, ods. 3 písm. d/ (skutok v bode 1/) a § 248 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (skutok v bode 2/).

Z uvedeného dôvodu sú námietky dovolateľov o nenaplnení zákonných znakov trestného činu sprenevery – „cudzia vec“ a „zverená vec“, a preto nesprávnym právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnym použitím hmotnoprávných ustanovení Obchodného zákonníka, neopodstatnené.

Konanie v mene právnickej osoby totiž nevylučuje trestnoprávnu zodpovednosť takto konajúcej osoby, ak svojím konaním naplní znaky skutkovej podstaty niektorého z trestných činov upravených v Trestnom zákone. Predstava dovolateľov, podľa ktorej ich už len toto špecifické postavenie - člena štatutárneho orgánu právnickej osoby - zbavuje možnej trestnoprávnej zodpovednosti z dôvodu, že trestnoprávne zodpovedným subjektom môže byť len fyzická osoba, je nesprávna. Aj osoba v uvedenom postavení – v posudzovanom prípade člena predstavenstva družstva - je totiž povinná konať v súlade s Trestným zákonom, inak sa stáva trestne zodpovedným subjektom (ako fyzická osoba), ktorému jeho postavenie štatutárneho orgánu nemôže poskytovať „záštitu“ v tom zmysle, aby sa úspešne obhájil tvrdením, že jeho konanie v takomto postavení môže zakladať výlučne občianskoprávnu (resp. obchodnoprávnu) zodpovednosť.

Ak teda obvinení nakladali s peňažnými prostriedkami, ktoré ako účelovo určené získali od poškodených, v rozpore s dohodnutým účelom, hoci konali ako členovia predstavenstva družstva (štatutárny orgán právnickej osoby), ako fyzické osoby naplnili znaky trestného činu sprenevery podľa § 248 Tr. zák.

S ohľadom na uvedené je potom potrebné konštatovať, že v princípe rovnaká argumentácia sa vzťahuje aj na právne posúdenie skutku ustáleného v bode 2/ odsudzujúceho výroku rozsudku súdu prvého stupňa.

Dovolací súd vo vzťahu k dovolacej námietke ohľadne nesprávne ustálenej výšky škody a nesprávne určeného okruhu poškodených v skutkovej vete v bode 1/ citovaného výroku konštatuje, že ide o skutkovo ustálené závery okresného súdu, ktorých správnosť a úplnosť dovolací súd vzhľadom na dikciu § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (text

za bodkočiarkou) nie je oprávnený skúmať a meniť. Vo vzťahu k výške ustálenej škody preto nebol oprávnený skúmať ani správnosť hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov (najmä listinných – ako napr. znaleckých posudkov), v ktorých má takto ustálený skutkový záver svoj podklad.

Dovolacie námietky týkajúce sa výroku prvostupňového rozsudku o náhrade škody, ktorá bola v rámci tzv. adhézneho konania priznaná poškodeným, zase nenapĺňajú uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Nepredstavujú totiž namietanie nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku ani porušenia akýchkoľvek hmotnoprávnych ustanovení (tzv. adhézne konanie je procesnoprávnym inštitútom upraveným v Trestnom poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a tak podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením dovolanie obvinených odmietol.

Reagujúc na návrh obvinených na prerušenie výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por. ako aj návrh na prikázanie veci inému súdu toho istého druhu a stupňa, ktorých posúdenie by malo svoje opodstatnenie v prípade úspešne podaného dovolania, dovolací súd konštatuje, že vzhľadom na výsledok dovolacieho konania (odmietnutie dovolania obvinených) pre vyhovenie týmto návrhom neexistuje zákonný podklad.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 29. júla 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vyhotovila: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová